

A KöMaL ebben az évben is megrendezte nyári táborát, Dombóvár-Gunaras kempingjében, június 21–27-e között. A tábor vasárnap délután kezdődött egy rövid eligazítással. Ekkor találkoztunk a szervezőkkel és segítőkkel: *Gnädig Péterrel, Részeg Annával, Vladár Károlyval*, továbbá *Kocsis Vilivel*, a „hajcsárral”. Néhány napon keresztül *Vankó Péter* és *Vigh Máté*, a Nemzetközi Fizikai Diákolimpia magyar csapatának vezetői is velünk voltak, ők napközben az olimpiai csapattal „edzettek”, este pedig előadásaikkal örvendeztettek meg bennünket. A táborba huszonegy (9–11. évfolyamos) fiatal és az öt olimpikon kapott meghívást.

A tábor célja az volt, hogy egész héten háromfős csapatokban oldjunk meg elméleti, becslési és mérési feladatokat, mindenféle fizikai témakörben. Vasárnap esti feladatunk a háromfős csapatok megalkotása volt. Az ország legkülönbözőbb helyeiről érkeztek, két tanuló pedig külföldről (Szlovákia, Svédország). Egyvalami mindannyiunkban közös volt: a fizika iránti érdeklődés. Vagy inkább szeretet? Akár szenvedély? Egy szorgalmas munkával, KöMaL fizika feladatok oldogatásával teli év állt mögöttünk, most jött volna el az idő a végső összecsapásra? Gyors ismerkedés után hamar összeálltak a csapatok.

A következő 5 napban a program az arra a napra kapott feladatok megoldása volt. Voltak, akik együtt oldottak meg mindent, voltak, akik szétosztották a munkát, de akármelyik stratégiára is esett a választás, tapasztalatunk ugyanaz volt: hamar eltelt a délelőtt! Ha elakadtunk, a szervezők igyekeztek könyvek ajánlásával vagy pár elindulási ötlettel segíteni rajtunk. A feladatok változatosak, tanulságosak és gondolkodtatóak voltak. Egy vicces példa az egyik becslési feladatunkra: „Becsüljük meg, hány molekulát lélegzünk be minden egyes levegővételnél Julius Caesar utolsó lehelteiből, ha azok már egyenletesen elkeveredtek a légkörben.” A mérési feladatok 10 pontot, a becslés 5 és a legfeljebb öt beadható elméleti feladat is 5-5 pontot értek. Este 9-ig volt időnk a megoldásukra. A pontverseny nagyon szorosra sikeredett, szinte naponta változott az állás. A verseny végét egy konstrukciós verseny jelentette, amelynek során a csapatok abban versenyeztek, hogy melyikük repülő szerkezete marad levegőben a legtovább. A legjobb csapatok eredményük alapján könyvet vagy voltmérőt, illetve csokit kaptak.

Esti előadásokat hallgathattunk, és – Zentai István fizikus jóvoltából – az egyik éjszaka lehetőségünk nyílt arra, hogy egy komoly csillagászati távcsővel megfigyelhessük a Holdat, a Jupitert, különféle csillagokat és galaxisokat.

A félbevágott pingponglabdán sétáló hangya sorsának számolásába mélyedve és a levegő páratartalmának mérésében elmerülve, észre se vettük, hogy mikor, de barátságok születtek, úgy a kis csapatokon belül, mint azon kívül is. Talán épp ez volt a legmegkapóbb az egész héten; hiába voltunk mind a 21-en erősen „versenyszellemisségűek”, és akármennyire izgatottan is rohantunk megnézni a pillanatnyi állást mutató eredménylistát, ez senkit sem gátolt meg abban, hogy a másikkal megismerkedjen. És nem csak megismerkedjen, hanem megbarátkozzon, akár a tudását is megossza, és talán valahol legbelül egy picit szurkoljon is a másiknak. Valahogy így lett a hét során versenyből játék, és idegenből barát.

Csodálatos hetet töltöttünk így együtt, melyért köszönettel tartozunk a tábor szervezőinek és támogatóinak.